

Pozdrav a vstupní slovo: Iz 53, 1-6 (-9)

Modlitba

Čtení z Písma svatého: Mk 14, 22-25

Pán Ježíš se loučí se svými učedníky. Byla to večere na oslavu vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Ale přitom ještě mnohem víc. Nová smlouva zpečetěná krví. Vysvobození od hříchu a jeho důsledků, od věčné záhuby. A nejen pro Izrael. V tu chvíli to ještě učedníci nevědí, a přece ty události začínají. Ježíš se vydává na smrt za mnohé tak, jako předtím podal chléb.

Mk 14, 26-31

Ježíš už mluví otevřeněji o tom, co je před nimi. Nepřátelé se ho zmocní a všichni od něho odpadnou. Ale oni tvrdí, že ne. První Petr, ale všichni tak mluvili. Jistě s velmi dobrým úmyslem a odhodláním, však svého Pána milovali. A přeci Petr slyší, že Pána zapře. Nejsme si také někdy až příliš jistí svou statečností a vytrvalostí?

Mk 14, 32-42

Pán Ježíš nebyl ušetřen ani lidského strachu. Přepadla ho hrůza a úzkost, jeho duše byla smutná až k smrti. To je situace, kdy bychom nejrady utekli někam hodně daleko do bezpečí. To ale Ježíš odmítl i přesto, že útek by v tu chvíli ještě byl proveditelný. Ovšem nepřijatelný, vždyť proto Pán přišel, aby vydal svůj život za druhé. Byl by jistě raději, kdyby ta cesta byla od něho odňata, ale plně se podvolil vůli Otce. Učedníci spí, jsou unaveni, nesdílí s ním jeho zápas. Ani nevědí co se vlastně děje. Že už se blíží ozbrojený zástup se zrádcem v čele.

Mk 14, 53-65

Ježíš byl zatčen a odveden k veleknězi aby byl souzen. Měl to být sanhedrin, rada s pravomocí soudit. Ale ta nesměla zasedat v noci, měli tam být také zástupci farizeů (nejsou jmenováni!) a ještě další pravidla byla porušena. Nebylo to řádné soudní líčení, takové by ani Pána Ježíše nemohlo odsoudit. Museli vypovídat křiví svědkové. A tak vynesli rozsudek smrti.

Mk 14, 66-72

Petr projevil velkou odvahu, když došel až tak daleko. Byl statečný, ale měl svůj limit. Přeci jenom třikrát za sebou zapírá, že by měl něco společného s tím zatčeným Ježíšem. Je to trpké poznání, když se člověk setká s vlastním selháním. Petr se dal do pláče. Tudy vede cesta. Později byl Pánem utvrzen a statečně zvěstoval evangelium. Musel ovšem také projít bolestí vlastního selhání a slzami. Co je bez chvění, není pevné, říká se.

Mk 15, 1-15

Velekněží odsoudili Ježíše jako údajného rouhače, ale pak ho předali Pilátovi jako údajného buřiče, který se vydával za židovského krále. Pilát, jinak krutý zástupce římské moci, byl ochoten ho propustit, jak bylo o velikonocích zvykem. Zástup si vyžádal skutečného buřiče – Barabáše (jeho jméno znamená syn otce). Ten byl propuštěn a Ježíš, zvaný někdy Syn člověka, byl vydán na smrt.

Mk 15, 24-32

Ježíše ukřižovali mezi skutečné zločince. Byli to vzbouřenci proti římské okupační moci, dnes bychom asi řekli teroristé. On sám byl proti násilí a vůbec neusiloval o moc v zemi. Přesto byl posměšně nazván králem židů. Posmívali se mu všichni, také ti, kteří s ním sdíleli stejný trest. Když řekli: Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže, tak to byla pravda. Pán skutečně trpěl proto, aby jiné zachránil, a proto musel trpět až do konce. Tak tomu rozumíme my, oni tehdy ne.

Mk 15, 33-41

Když Ježíš volal: Bože můj, proč jsi mě opustil, byl to výkřik zoufalství. Až tak daleko to muselo dojít, že ani v Otci neviděl oporu. Vše jako by se mu zhroutilo, vše jako by bylo marné. Ale chrámová opona se roztrhla, nejsvětější svatyně byla odhalena. Chrám ztratil význam, cesta spásy vede jinudy. Setník – asi velitel popravčí čety – vyznal, že Ježíš je opravdu Syn Boží. Zanedlouho tak vyznají mnozí další pohané.

Mk 15, 42-47

Pán Ježíš skutečně zemřel a byl pohřben. Vykonal to Josef z Arimatie. Mnoho o něm nevíme, ale byl to vážený člen rady. Jsme zvyklí vidět kolem Ježíše spíše chudé a bezvýznamné lidi, ale tady, když se ostatní rozprchli, se k němu veřejně přihlásil člověk ve významném postavení a prokázal mu, jak byl přesvědčen, poslední službu. Ovšem ne úplně, protože začínala sobota a konečné zaopatření těla museli nechat na den po sobotě. Ženy viděly, kam byl uložen. To je důležité.

Poslání: Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši:

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl,
nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno,
aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno
– na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boží každý jazyk aby vyznával:

Ježíš Kristus jest Pán.

Fp 2, 5-11